

Kovács Gábor

RÁNCOK ÉS VONÁSOK

2015

 Publio

Ráncok és Vonások

Kovács Gábor

Publio Kiadó

2015

Minden jog fenntartva!

Előszó

Egy érdekes időutazásra szeretném invitálni a kedves olvasót, mely során természetesen dönthet.

Visszautazhat velem az időben 14-18 évet, az akkori önmagához, érzéseihez, gondolataihoz. Ebben reményeim szerint a kötetben szereplő versek, mint „múltidéző és gondolatébresztő időkapszulák” lesznek segítségére, melyek a régi érzések, pillanatok, gondolatok előhívását hivatottak elősegíteni. Az időutazást biztonságos körülmények között teheti meg, de ennek ellenére ez nem teljesen veszélytelen. Találkozhat ugyanis a múltban lejátszódott vagy átélt eseményekkel, érzelmekkel, örömmel, fájdalommal, önmagával és a Világról alkotott akkori gondolataival.

A másik lehetőség, ha a jelenben utazik, a jelenlegi útját folytatva, a saját tempójában, itt és most olvashatja ezt a kötetet. Persze nem csak fizikai értelemben, hanem ez esetben a jelenlegi élethelyzete, nézetei vagy emóciói lesznek vezetői az útja során.

Az utazások végén, mindkét esetben visszatérünk a jelenbe. A kérdés az, hogy kap-e valamit az utazás végére? Bízom benne, hogy igen. Talán az út során sikerül olyan tájakra vezetnem, melyek felfedezése vagy újra megtalálása örömmel és jó érzéssel tölti el. Esetleg a felidézett emlékek hatására megjelenik egy aprócska mosoly, elhagyja ajkát egy megkönnyebbült vagy éppen egy vággyal teli halk sóhaj, de az is előfordulhat, hogy egy kis lendületet kap, melyből erőt meríthet a régóta halogatott célok megvalósításához, befejezéséhez. Vagy egyszerűen csak a találkozás örömét az akkori önmagával.

Nekem utaznom kell!

Ez egy nagyon régi elmaradásom magam felé, egy rég lejárt adósság, amit most szeretnék rendezni. A kötetben olvasható írásaim között vannak olyanok, melyeknek aktualitása mit sem változott az évek során, de persze akadnak olyanok is, melyek fölött már rég eljárt az idő. Mindettől függetlenül minden soromat és szavamat vállalom és ezért fontosnak érzem, hogy változtatás, szépítés, szelektálás, módosítás nélkül adhassak egy lenyomatot az akkori önmagamról.

Persze az is lehet, hogy nem is kell utazni. Csak üljön le egy pár percre és olvassa sok szeretettel a verseimet. Nekem sokat jelentettek akkor is és most is, nyilván más értelemben és más mélységben. Ezek az írások egy 17-21 éves kamasz, önmagából kiírt őszinte érzései, gondolatai. Nem akartak semmi többet akkor sem és most sem. Ha mégis megérinti, elgondolkodtatja vagy emléket idéz bármelyik szava az olvasóban, az engem mérhetetlen örömmel töltene el és így újra értelmet kaphatnak a régen papírra vetett soraim.

Ráncok és Vonások

1997-1998

Láss

Élet és Halál. Két igen fontos "megfoghatatlan és mégis a legközelebbi" fogalom. A művész. E meghatározást és ezúttal a művészeket is igen sokan nem ismerik el és le is nézik mindamellett, hogy el is ítélik. Milyen paradoxon, hogy egy amúgy lényegtelen művész a két leglényegesebb fogalommal képes játszani, azokat megteremteni vagy akár elpusztítani, gyilkolni vagy gyönyörködtetni képes velük, az Élettel és a Halállal játszanak a művészek. A művész játszik azzal, amit igen sok ember még csak meg sem ért. Tarts velem, s így talán bepillantást nyerhetsz abba az összetett, bonyolult, érdekes színjátékba, melyet egy művész képes létrehozni. Figyeld, gondold végig és próbáld megérteni a színjátékot, hisz a legbonyolultabb dolgokat is egyszerű, apró dolgok alkotják.

Kövess utamon és láss!

Ráncok és Vonások

Nézem azt,
És nézem az arcát.
S gyerekként bámulom
A kettőjük harcát.
S amennyire arc az,
Éppúgy arc a másik.
S így lesz ez örök harc
A Végső Pusztulásig.

Fekete felhők

Lángba borult a város,
és érzed a szürke hangú madársereg
vénülő tested fölött szálldos,
félek tőled, pedig szerettelek.

Halálra fagyott a virág,
amit együtt ültettünk a kertbe
elhal minden gondolat,
amit együtt foglaltunk tervbe.

Megfulladt a hal,
amit visszadoztunk a vízbe,
majd az örömtől boldogan
néztünk egymás szemébe félve.

Erős robbanás
rázza fel csöndes magányunk perceit,

A tudattól remegve
fürkésszük egymás szeméit.

Megkértem az Istent

Megkértem az Istent,
hogy küldjön segítséget.
Küldjön gyorsan segítséget,
mert a pokol már nagyon éget.

Imádkoztam hozzá,
és írtam neki verset,
Írtam, hogy az ördög már
vasvillával kerget.

Könyörögtem hozzá,
és térden állva kértem.

Nem figyelt rám, ideges lettem,
kitéptem a nyelvem.

öö ee eeöö öö ee ee

ee öö ööee és kaptam egy másik nyelvet.

Hé, Te Isten!

Nem figyelsz rám ott fenn.

Én hittem Neked,

Tied volt az eszem és a lelkem.

Minden, amit mondtál,
én mindent el is hittem,
Imáidat gyógyszerként
mind magamba tömtem.

És mit kapok én most cserébe?! Nem tudom mi juthat eszébe.

Itt hagy és felfalnak, fejjel rontok majd a falnak,
Kitörök innen, mint egy állat, de még megölök előtte párat,
És ha látod mindezt Te Isten, akkor vigyél végre ki innen!

Hé, Te Isten! Vigyél ki innen!!!

Hé, Te Isten! Vigyél már ki innen!!!

Örök

Vörös villanás
vágja ketté
az öröm lázadást.

Véres változás
ökölbe szorítva
tör varázst.

Határozottan
mered rám
a határozatlan
szempár,